

כ"ט סיון ה'תשע"ז 23.6.17

מגזין מס' 435

ערב שבת פרשת קרח/ראש חודש תמוז

קשר-שבועי מאת הרב יאיר קלב

ג"ה

החייב כספך

מי שמוותר על עצמו - זוכה בעצמו

תמליל מעובד מתוך שיעורי הרב קלב

כדוגמת המוסיקאי החותר להגיע לרמת נגינה המאפשרת לו לבטא עצמו בחופשיות באמצעות כלי נגינתו: הרי לפי ערך עוצמת וכנות שאיפתו להביא את נגינתו לכלל 'דיבור מוסיקלי', היוצא ומתנגן כמו מאליו היישר מנהמת לבו - כך תתעורר בו הנכונות להטות שכמו להשקיע מאמצים בעבודת היכרות יסודית עם הכלי. וכמעין המתגבר, כך ברבות הימים, ככל שתגדל תשוקתו לעשות שימוש מיומן יותר באפשרויות הטמונות בכלי, תוך התגברות על מגבלותיו ומגבלות הכלי - כן תגדל נכונותו להיאבק, למשל, בעצלותו הטבעית וכדומה.

לוח שיסורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com. הכניסה לישוב בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, רח' הזית 83 בבית הכנסת שבחצר משפחת שרעבי. התכנסות (כיבוד ושתייה קלה מ-20:45) במושב חמד, לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144

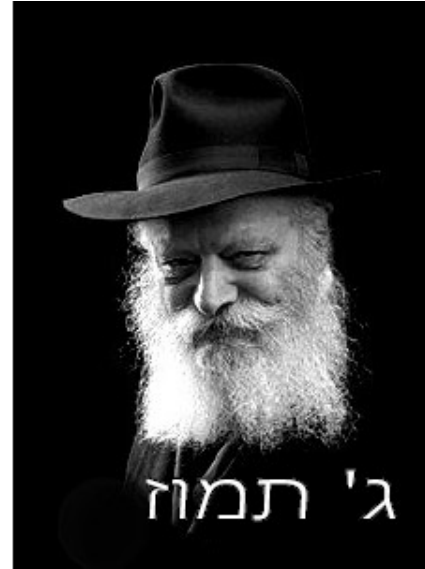
[בכניסה למושב חמד - ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית - לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר]

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

ג' תמוז - הילולת הרבי מליובאוויטש, אדמו"ר מנחם-מענדל שניאורסון נשיא דורנו.

ביום מסוגל זה נתבונן, ולו במעט, בדמותו המופלאה, ניאחז בכנפי הדרכותיו והוראותיו בהן מודגשת דרישתו הבלתי מתפשרת מכל אחד ואחד מאתנו לממש את הפיקדון יקר הערך המופקד בידינו - היא השליחות להאיר את סביבתנו המיידית ב"נר מצוה ותורה אור". משמעות הדברים היא שביום זה עלינו להתחזק ביתר שאת וביתר עוז (בכמות ובאיכות) בקיום תביעתו מכל אחד משומעי לקחו שלא להתפעל משום קושי ומנגד מבית ומחוץ, ולהשפיע ענייני אמת, צדק ויושר ברוח 'ישראל סבא' בדרכי נועם ובמאור פנים עד היכן שידנו מגעת. ענין מרכזי בתורת הרבי הוא ענין 'וקר הזמן' - בניצולו כראוי, דוקא בתוך 'עולם שכמנהגו נוהג', ניתן להתפתח לאין שיעור. באשר מאמציו הכנים של האדם להלך בקומה יהודית זקופה, בדרך בריאה ומתוקנת כלפי עצמו וכלפי הזולת, מעוררים ומגלים כוחותיו הנעלמים והופכים את פעולותיו ומסכת חייו כולה לדוגמה חיה לזיכוי הרבים.

פדיון נפש

ביום זה, המסוגל לענין ההתקשרות, נוהגים לכתוב אל הרבי מכתב (מנהג זה אינו 'בלעדי' לעדת החסידים, שכן לכל יהודי יש 'ענין' עם הרבי...) ולשגרו בפקס או בדואר אלקטרוני אל הציון.

מספר הפקס ב"בית חב"ד" שבאוהל: +1(718)723-4444

כתובת האימייל: ohel@ohelchabad.org

"אזכיר על הציון..."

במשך כל שנות נשיאותו נהג הרבי לנסוע ל'אוהל' (ציונו של הרבי הקודם אדמו"ר הריי"ץ), כחלק קבוע מסדר העבודה שלו. לעתים נסע כמה פעמים בחודש ולעתים אף כמה פעמים בשבוע. אין ספור יהודים בעולם

זכו לקבל מהרבי את התשובה המפורסמת "אזכיר על הציון" - חידוש שלא היה כדוגמתו במענות נשיאי חב"ד; התבטא על כך אחד המשפיעים המפורסמים בחב"ד כי בזאת למעשה רמז לנו הרבי כיצד לנהוג לאחר ג' תמוז - כתוב לרבי, והרבי כבר ימצא את הדרך כיצד לענות...

ועל השאלה - כיצד מכתב על ציונו הקדוש של הרבי יכול לפעול מאומה - משיב הרבי בעצמו לחסיד לאחר הסתלקות אדמו"ר הריי"ץ (הרבי הקודם): להקל ההבנה... שאפילו בדומם - ביכולת בני אדם לפעול כל הנזכר לעיל: תיכף שמכניסים לקאמפיוטר (מחשב) מספר פרטים עיקריים - ברגע כמימרא יודעים כל המסקנות ופסקי דין לפועל ממש. וכשמוסרים (פדיון נפש) - מזכירים כל הנזכר לעיל על הציון, הרי זה -

ושלום מלסייע, לסייע כפי היכולת, אבל, כיון שהכל בידי שמים חוץ מיראת שמים, הרי, אם לא תהיה העבודה לבד, מה יועיל זה שנותנים 'כתבים', מנגנים ניגונים ואומרים לחיים? הרבי היה אומר לפעמים: "אל תשלו את עצמכם..." צריכים לבד (כל אחד ואחד בכוחות עצמו) להפוך את השטות ד'לעומת זה' (היפך הקדושה) והרתיחה של הנפש הבהמית - לקדושה".

(י' שבט תשי"א. 'תורת מנחם' כרך ב', עמ' 212)

ידוע מענהו של הרבי לאברך ששאל ב'יחידות' מה עליו לעשות כדי להיות מקושר אליו: "תלמד תניא בעל פה, ותחזור על זה ברחוב. כך תהיה מקושר אלי, כי גם אני חוזר תניא ברחוב."

כפשוט ביתר שאת ועד לאין ערוך - ממסירה לדומם הנ"ל, להבדיל באין ערוך.

"ימצא הרבי דרך לענות לו"

ועוד כתב הרבי בשנת תש"י לאדם שמקשה: הלא אי אפשר עתה לשאול את הרבי (אדמו"ר הרי"צ, לאחר שנסתלק)... ענה לו - "...אם יעמוד חזק בהתקשרותו אליו, מבלי ישים לב לפיתויי היצר, וישלח השאלה על הציון... - ימצא הרבי דרך לענות לו.

אין תחליף לעבודה בכוחות עצמו

"בכלל בחב"ד היתה התביעה שתהיה עבודתו של כל אחד ואחד בעצמו, ולא להסתמך על הרביים... "הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים". אינני מסלק את עצמי חס

אנחה יהודית - נחמה העולה מן העצם

אדמו"ר מוהר"ש אמר: אנחה יהודית הבאה, חס ושלום, בסיבת גשמיות לא טובה - גם היא תשובה גדולה, במיוחד אנחה בעקבות רוחניות לא טובה - היא ודאי וודאי תשובה מעליותא (=מעולה). האנחה עוקרת ומחלצת מעומק רע, ומציבה במעמד טוב.

(על פי 'היום יום' ג' תמוז)

התבוננות בדרך אפשר בטמון בפתגם ובאמרה החסידיים

לעתים, עצמת הטלטלות כה עזה, עד כי, לשעה, נפערים בקיעים במסך תרדמת חיי השיגרה. אזי, לפתע, אין האדם יכול להתעלם יותר ולהסיח דעתו מן הזועק לשינוי ותיקון; בשעת משבר, על כורחנו, חודרים זעזועים אלה מבעד לכיסויי ההרגל ושאננות ה"טיוח", וכופים עלינו ייסורי התפכחות...

התמוטטות הביצורים ומנגנוני ההגנה של שוחד אהבת עצמנו בשעת משבר, מעמעמת (ולעתים, אף

כדוגמת המשקיע עצמו בהרגלים שאינם בריאים, כגון הזדקקות יתר ל'מיני מתיקה'. הנה, לאמיתו של דבר, המתיקות הגשמית אינה אלא "פיצוי", תחליף חיזור וחיצוני לצורך האמיתי הבוער בפנימיות כל אדם - הלא הם כיסופיו למתיקות רוחנית.

מתנה כואבת

הסערות והזעזועים הפוקדים תכופות את חיי האדם, מטלטלים את כל רבדי נפשו, מדעתו ושלא מדעתו.

נפשית חולפת, הנלוות) למצבי דוחק ומיצר זמניים ותו לא.

מבהיר ומדגיש אדמו"ר מוהר"ש כי בפנימיותה, אין האנחה אלא אנחה יהודית (יהודי לשון מודה על האמת). עלינו לדעת כי באמת לאמיתו, אין האנחות אלא איתנותי תזכורת העולים מן העצם החי – הוא "חלק אלוקה ממעל" שבכל אחד ואחת מישראל.

ומכאן, למסקנה המעשית

ובאשר "טובה פעולה אחת מאלף אנחות", הרי שהאנחה היהודית היא מקור בלתי נדלה של אנרגיית נחמה אלוקית הדוחקת בנו לתרגמה למגמת צמיחה כ"יתרון האור הבא (דוקא) מן החושך". מן האנחה יש לדלות תעצומות נפש לעבודת **ההתבוננות** – היא ההתמקדות במחשבות חיוביות ההופכות ל"אור" את השכל הטבעי הנקרא "חושך". ובעומק יותר, האנחה היא לאמיתו של דבר נתינת כח לניצול כל "ירידה לצורך עליה", על ידי המתקת המר – היא עבודת **תיקון המדות** הממתיקה את המדות הטבעיות הנקראות "מרירו". **ובמיוחד אמורים הדברים כאשר האנחה עולה ממעמקי צמאון הנפש וגעגועי הלב של חסיד לרבנו.**

ממוססת כליל) לשעה את זוהרם המפתה של ה'תחליף' וה'פיצוי'... נחשפת האמת העירומה כי אחריתם אך נזק ותסכול...

"אמת מארץ תצמח"

והנה, דוקא בנקודת שבר נוראה זו, מתחת ל"עיי החורבות" של חלקיקי אישיותו המרוסקת, מתפרצת לה, מבלי משים, אנחה מתוככי לב האדם לנוכח מצוקותיו. עדות חיה היא לפשיטות העצמות השוכנת נצח בקרבו, ביטוי לכיסופיו להתחבר עם אלוקיו.

האנחה העמוקה הינה התעוררות לשעה, ביצבוץ ליבת מאוויי האדם הפנימיים – כמיהתו הקיומית לחום, לאהבה, לתחושת שליחות בחיים, להרמוניה בין הפכים...

קול בכיה של הנשמה הטהורה הצמאה ליוצרה

אולם, כשוך הסערה, באשר "יצר לב האדם רע מנעוריו" ו"לפתח חטאת רובץ..." , נוטה האדם לחזור לסורו ולהרגליו, לשוב אל 'קיאו'... הנה בנוגע לנטייה זו, מבארת ומדגישה תורת החסידות כי אל לנו להניח ליצר להוליכנו שולל. אל לו ליהודי לעשות שקר בנפשו, לדמות כי אנחותיו הן ענין סתמי – רק תגובה אנושית בלתי רצונית (לתחושות משבר, או מועקה

הסיפור השבועי

תשובה משמים

אדמו"ר הזקן, ומולי התיישב יהודי מבוגר, שבא מלווה באדם צעיר.

"האיש החל להתפלל, ואני חזרתי לעניני. כשסיים להתפלל גלל את התפילין וקיפל את טליתו, ואז הסתובב לעברי, ובעודו מחטט בשקית התפילין הוציא מתוכה דף ישן מקופל. הוא פנה אליי באנגלית מעורבת בידיש ואמר: 'זה בטח יענין אותך. מימך לא ראית דבר כזה!'.

סקרנותי התעוררה, אך בשלב זה עדיין לא ייחסתי משמעות רבה לדבר. נטלתי את הדף מידו, ולמקרא השורה הראשונה נעתקה נשימתי. לא האמנתי למראה עיניי. זה היה מכתב מקורי מהרבי, שהשיב לשאלה בדבר...אימוץ ילד.

כשהצלחתי להסדיר את נשימתי מהלם ההתרחשות, הוספתי לקרוא במכתב, שנכתב בשנת תשי"ח. שם משיב הרבי על השאלה אם לאמץ ילדה לא יהודייה ולגיירה על דעת בית דין. הרבי שולל את הרעיון ומציע פתרונות חלופיים. כמו כן ממליץ הרבי לבני הזוג להוסיף באמירת תהילים יומית ובמתן צדקה לפני הדלקת נרות שבת.

"פניתי אל איש ושאלתי אם ירשה לי לצלם את המכתב. בתחילה סירב. הסברתי לו את ההשגחה הפרטית המדהימה שהתחוללה כאן, והבחנתי בתדהמה שעלתה על פניו.

האיש התיישב שוב מולי והחל לספר:

את המכתב הזה כתב הרבי לאבי, עליו השלום. אבי ואימי היו חשוכי ילדים, ובעקבות זאת החלו להתעניין באימוץ. הם פנו אל רבנים גדולים בארה"ב, ובהם הפוסק רבי משה פיינשטיין, וזה אמר לו כי רק הרבי מליובאוויטש יוכל לעזור לו.

אבי כתב לרבי, וזו התשובה המפורטת שקיבל. הוא

זה היה לפני שבועיים, ביום חמישי, י"ח בסיון, מספר הרב זלמן פרקש, 'משפיע' בישיבת חב"ד בבואנוס איירס שבארגנטינה. יצאתי לשמחה משפחתית בסיאטל שבווינגטון. החלטתי לנצל את השהייה בארצות הברית ולעשות את השבת בסמוך ל'ציון' של הרבי מליובאוויטש. ידידי, חיים מענדל, התנדב להסיע אותי לנמל התעופה. חיים מענדל הוא יהודי מיוחד ולבבי, שזכיתי ללוות מעט את דרכו אל חיק היהדות. סיפור חייו מרתק ומלא אתגרים וניסיונות. לפני כמה שנים חלה במחלה הנוראה, וניצל ממנה בניסי ניסים. אולם הטיפולים הקשים הותירו בו חותם בלתי הפיך. הוא ורעייתו חשוכי ילדים.

בעודנו נוסעים לנמל התעופה מספר לי חיים מענדל כי הוא ורעייתו התחילו לחשוב על אימוץ ילד. אולם כשהתחילו לבדוק את הסוגיה, גילו כי אין היא פשוטה. נדיר למצוא ילד יהודי שאפשר לאמצו. האם לאמץ ילד לא יהודי ולגיירו? הם התייעצו עם רבנים, ולכל אחד ואחד דעה משלו.

חיים מענדל ביקש ממני להתפלל בעדם בציון של הרבי. הוא רשם את שמו ואת שם אימו, כנהוג, בתוספת בקשה שה' יאיר את עיניו וינחה אותו כיצד לנהוג.

הסכמתי בחפץ לב. בקשתו נגעה מאוד ללבי. ביום שישי הגעתי לציון, ובהתרגשות גדולה העתרתי תפילות על קרובי ועל תלמידיי, ולא שכחתי את בקשתו המיוחדת של חיים מענדל. נותרתי במקום עד יום ראשון בערב, שאז התכוננתי לנסוע לסיאטל.

בבוקר יום ראשון ישבתי באולם קבלת הפנים הסמוך לציון. בימי ראשון באים יהודים רבים, מכל המגזרים, להשתטח במקום ולהעתיר תחינה. ישבתי ולמדתי את דרושי החסידות השבועיים בספר 'לקוטי תורה' של

סיימנו לשוחח. נפרדנו בהתרגשות. נותרתי נרגש, המום ונפעם. במו עיניי חזיתי בפלא, איך זמן קצר אחרי שהתפללתי בציון הקדוש עבור חיים מענדל נשלחה מן השמים תשובה מדהימה ומדוייקת בעבורו. נזכרתי במאמר הזוהר הקדוש שצדיק שנסתלק מצוי בכל העולמות יותר מבחיו.

עם נחיתתי בבואנוס איירס המתין לי שוב חיים מענדל. במהלך הנסיעה שוחחנו על איגרת הרבי, ועל הדרכים ליישם את דבריו גם במקרה שלו. שנינו חשנו את נוכחותו הרוחנית של הרבי גם עכשיו, וכולנו תקווה שגם חיים מענדל ורעייתו ימצאו את הפתרון הראוי למצוקתם.

עשה בדיוק כפי שהורה לו הרבי, פנה אל קהילה מסוימת שהרבי ציין במכתבו, ומצא משפחה שהסכימה למסור את בנה לאימוץ. הילד הזה הוא אני'.

ההתרגשות ניכרה בקולו של האיש. הוא נשם עמוקות והמשיך: 'לפני פחות משנה נפטר אבי המאמץ, והיום הוא היום האחרון לאמירת הקדיש אחריו. כשסיימתי את הקדיש חשתי פתאום דחף בלתי מובן לספר לך את הסיפור ולהראות לך את המכתב. מדוע? אינני יודע. מעולם לא סיפרתי על כך ולא הראיתי את המכתב הזה לאיש'.

הוא פנה אל מלווהו: 'בצלאל, האם שמעת ממני אי פעם את הסיפור?'

המלווה הניד בראשו לשלילה. 'שנים אני מלווה אותך, וזו הפעם הראשונה שאני מתוודע לסיפור', אמר.

עזרו לנו, להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

”זאת התורה אדם” (במדבר יט', ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב-’נגלה’) ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה-’נסתר’). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי ’נגלה’, ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת קורח

קורח ועדתו מתריסים נגד משה ואהרן

קורח, בן משפחתם של משה ואהרן (בן דודם), ואיתו מאתיים וחמישים ’אנשי שם’, נקהלים על משה ואהרן ובפיהם טענה: ”כל העדה, כולם קדושים, ומדוע תתנשאו על קהל ה'?”

משה רבנו, שבע מחלוקות ותלונות, מוכן להעמיד למבחן את מנהיגותו שלו ואת כהונת אהרן. הוא מציע כי למחרת יביאו אהרן הכהן וכן קורח ועדתו מנחת קטורת על מנת להקטירה על המזבח. מנחת הקטורת שתתקבל לרצון לפני ה', מוסיף משה ואומר, היא שתעיד כי בעליה הוא שנבחר לשרת בקודש.

כעסו של משה גובר לנוכח סירובם של דתן ואבירם, מראשי אנשי קורח, להידבר עימו על מנת להסדיר את המחלוקת בדרכי שלום. משה מבקש מאת ה' שלא תתקבל מנחתם.

עונשם של בעלי ריב ומדון

כאשר מגיעים קורח ועדתו ובידיהם מנחת הקטורת, מזהיר משה את כל העם, על פי ציווי ה', להבדל ולהתרחק מאנשי מחלוקת אלה כדי שלא ייפגעו אנשים נוספים בעוון המתקוממים. כמו כן, כהוכחה מוחלטת אשר כל מעשיו מוכוונים מלמעלה, מכריז משה כי אופן מיתתם הבלתי רגיל של המסיתים – בליעתם באדמה, יוכיח כי הוא ואהרן אחיו משמשים בתפקידיהם אך ורק מצד הציווי העליון.

אך מסיים משה את דבריו, פותחת האדמה את פיה ובולעת את קורח ושותפיו המסיתים, על ביתם ורכושם. לאחר מכן נענשים גם 250 מקטירי הקטורת הזרה, והם נשרפים באש שמימית.

ממחנות הנחושת של החוטאים מכין אלעזר בן אהרן, על פי ציווי ה' למשה, ריקועים לציפוי המזבח – עדות נצח לבחירת ה' באהרן וזרעו אחרי לשרת לבדם בקודש בעבודות המזבח.

אין לומדים לקח

למרות ההוכחה הברורה שהתחוללה לעיני כל ישראל, ממשיך העם להתריס כנגד משה ואהרן ולהאשימם 'אתם גרמתם למותם של קורח ועדתו'. ה' מצוה על משה להתרחק מעל העם החוטא, ומגיפה נוראה מתחילה להשתולל ולהפיל בהם חללים. משה, באהבתו הגדולה לבני ישראל, שולח מיד את אהרן אחיו אל תוככי העם ובידו קטורת לכפר על העם. המגיפה אכן פוסקת, אך מתברר כי כבר המיתה 14,700 נפש מבני ישראל.

מבחן המטה הפורח

אלא שעדיין נמשכת התסיסה סביב מינוי אהרן לכהן גדול. ה' מצוה על עריכת מבחן בענין הכהונה, מבחן שיסיר כל פקפוק מלב העם. כל אחד מראשי השבטים מצטוו להביא אל משה מטה (ענף עץ יבש) שעליו רשום שמו של נשיא השבט. משה יניח באוהל מועד את כל המטות ובתוכם גם מטה שבט לוי, עליו רשום השם

פרטית משלהם בארץ ישראל, יקבלו הכהנים והלוויים מתנות מכלל ישראל. הכהנים יקבלו תרומה מכל גידולי הארץ – חלב יצהר, חלב תירוש ודגן, ביכורים מפרי הארץ וחרמים, וכן דמי פדיונם (חמישה שקלים) של בכור האדם ובכור הבהמה הטמאה. גם מכל בכור בהמה טהורה אשר יעלה כקרבן על המזבח יקבלו הם את חלקם בבשר, לאחר הקרבת החלב (הוא המיטב – "כל החלב לה") על המזבח.

שכר הלוויים

שכר עבודתם של הלוויים נקרא מעשר ראשון. לאחר שמפריש כל אחד מישראל את תרומתו מיבוליו לכהן, יפריש הוא בנוסף עשירית מהיתרה ויתנה ללוי. ומכיוון שגם הלוויים חייבים בתרומה לכהן, על כן מחוייבים הם להפריש עשירית מן המעשרות שקיבלו מבני ישראל ולתיתה לכהן.

'אהרן'. והמטה אשר יפרח לבדו מבין כל המטות, הוא שיעיד ויוכיח מי הוא זה שבחר בו ה' לכהונה הגדולה. למחרת, כשמוציא משה את המטות מאוהל מועד להציגם בפני העם, והנה פורח מקל אהרן לבדו, ומן הפריחה עולה גם פרי השקד.

הנשיאים נוטלים כל אחד מטהו ואילו מטה אהרן הפורח והמשוקד מופקד למשמרת באוהל מועד, עדות נצח לכהונת אהרן וזרעו.

משמרת הקודש

אמנם על מנת למנוע את כניסתם של ישראל (שאינם כהנים או לוויים) בשגגה אל הקודש, מצוה ומזהיר ה' את אהרן ובניו אשר (מלבד עבודתם המיוחדת להם לבדם במשכן, עוד זאת) מוטלת עליהם גם האחריות על שמירת קדושת המשכן. גם אחיהם הלוויים מצטווים לקחת חלק בשמירת המשכן.

שכר הכהונה

כשכר על עבודתם בקודש וכפיצוי על כי אין להם נחלה

התחדשנו!

בוטאו לבקר

באתר האשודרג

www.tanyaor.com

לימוד זכות של משה רבנו

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

לכל מי שנגררו אחריו. הוא טען לפני הקב"ה: "האיש אחד יחטא" – קורח לבדו הוא אשר חטא והוא שהסית את האחרים וגרר אותם לתוך המחלוקת. אילו הוא לא היה מפתה אותם ומשכנע אותם שטענותיו צודקות, לא היו הללו נכנסים לכל עניין המחלוקת.

"יפה אמרת"

אמנם האדם עצמו אינו רשאי להתכסות בטענה זו ולומר שאין הוא אשם שעשה דבר שלילי, שכן מישהו אחר פיתהו לכך. האדם נדרש להתרחק מן הרשע וגם להיות חזק בדעתו שלא להיגרר אחר פיתוי והסתה. אבל כדי ללמד זכות על עם ישראל נאחז משה בעובדה זו, שהיה מי שחולל את המחלוקת והיו מי שנגררו אחריו. על כך השיבו הקב"ה: "יפה אמרת". הקב"ה קיבל את עצם טענתו, שיש להפריד בין מחוללי המחלוקת לבין מי שנגררו אחריה, אלא שמשה היה סבור כי רק אחד, קורח, חולל את המחלוקת, והקב"ה הודיע כי נוסף עליו חטאו גם דתן ואבירם, ושלושתם היו מחוללי המחלוקת.

להשריש בנפש

מכאן אנו למדים עד כמה צריך האדם להשריש בנפשו את המידה של לימוד זכות על יהודי שני. גם כשהזולת מתנהג בדרך ששוללת לכאורה כל לימוד זכות, בכל זאת צריך האדם להתאמץ ללמד עליו זכות, ואז גם יעשה את כל התלוי בו כדי להחזירו למוטב ולהעמידו על הדרך הישרה.

איש אחד יחטא ועל כל העדה יקצוף (במדבר טז, כב) כשפרצה מחלוקת קורח ועדתו נגד משה רבנו, עמד משה מול חבורה נכבדה שקמה נגדו. לימין קורח התייצבו מאתיים וחמישים ראשי סנהדרין, ורבים מבני ישראל. גם דתן ואבירם התעמתו עם משה, כפי שהתורה עצמה מציינת את הדברים החצופים שהטיחו בו. אף על פי כן עומד משה רבנו ומתפלל לפני הקב"ה: "האיש אחד יחטא ועל כל העדה תקצוף?!".

בתחילת תפילתו אומר משה: "א-ל אלוקי הרוחות". מפרש רש"י, ש"רוחות" הוא במובן של מחשבות, והכוונה היא שהקב"ה יודע מחשבות. מביא רש"י משל: "מלך בשר ודם שסרחה עליו מקצת מדינה, אינו יודע מי החוטא, לפיכך כשהוא כועס, נפרע מכולם; אבל אתה, לפניך גלויות כל המחשבות ויודע אתה מי החוטא". שוב, משה רבנו מדבר על חוטא אחד, בשעה שבמחלוקת השתתפו גם דתן ואבירם ומאתיים וחמישים ראשי סנהדרין, והמון רב מבני ישראל!

אחד או שלושה?

בהמשך מביא רש"י את תשובתו של הקב"ה: "אמר הקב"ה, יפה אמרת, אני יודע ומודיע מי חטא ומי לא חטא". ואז ציוה הקב"ה: "העלו מסביב למשכן קורח, דתן ואבירם". נשאלת השאלה, איך אמר הקב"ה למשה "יפה אמרת", בשעה שמשה רבנו דיבר על "איש אחד" והקב"ה מודיע שלא אחד חטא אלא שלושה?!

ביסוד טענתו של משה רבנו עמדה שאיפתו ללמד זכות על עם ישראל. משה ניסה להפריד בין מחוללי המחלוקת

(מתוך הספר "שולחן שבת"
על פי 'ליקוטי שיחות' כרך י"ג)

חסידות על הפרשה קורח

כמו "מחזרת" אחרי מי שבעבודתו זיכך עצמו לקבל בפועל עול מלכות שמים בביטול מוחלט.
(ע"פ 'תניא' פרק י"ד, פרק מ"ג)

ולקרה לשלכנו...

המשים עצמו בעבודתו כ'שור לעול וכחמור למשא' לשרת בנתינה עצמית אמיתתו של כל דבר וענין שעוסק בו, תוך הסחת הדעת מ'חיפוש' חוויות וריגושים, אזי זוכה הוא למתנה הנעלית מכל החוויות והריגושים – הוא התענוג הפשוט על עצם ההוויה. ובמושגי תורת החסידות – נעשה הוא 'עצמי' ('מותר להיות!').

נתינת המיטב – מוחין דגדלות כל חלב יצהר... אשר יתנו לה' (י"ח, י"ב)

"והוא הדין בכל דבר שהוא לשם הא-ל הטוב, שיהיה מן הנאה והטוב... וכן הוא אומר כל חלב לה'" (רמב"ם סוף הלכות איסורי מזבח).

כשהתעוררה שאלת סדר הלימודים בישיבות ובבתי ספר דתיים בארצות הברית, עמד אדמו"ר הריי"צ על כך שלימודי הקודש יתקיימו בבוקר, שאז הראש רענן, ואילו לימודי החול יתקיימו אחרי הצהריים. וטעמו ונימוקו עמו: את הזמן המובחר והמשובח, שהוא בבחינת "חלב", יש להקדיש לגבוה (לקדושה).

(ליקוטי שיחות כרך ב')

ולקרה לשלכנו...

הנותן ומקדיש בעבודתו את מיטבו הוא זה אשר זכה להבין כי גישת ה'ראש קטן' (גישתו של היוצא ידי חובתו בנתינת ה'שיריים' בלבד), הנה לא זו בלבד שמשחיתה היא את דרכו של אדם, אלא אף חמור מכך, מדכאת היא ומעכבת את גילויים ומימושם של כוחותיו החיוביים הנעלמים.

חושבים שהם חיים גם בהיותם בשאל וירדו חיים שאולה (ט"ז, ל')

אדם צריך להיזהר מלהוריד את התורה, שהיא תורת חיים, לשאל תחתית של הקליפות. שכן לימוד התורה שלא לשמה מוריד את התורה אל הקליפות רחמנא ליצלן (ה' יצילנו).

(ליקוטי שיחות כרך ב')

ולקרה לשלכנו...

ואף שהתורה נמשלה לאש, ככתוב "הלא כה דברי כאש", היינו שכשם שהאש אינה מקבלת טומאה, כך גם דברי תורה אינם מקבלים טומאה – בכל זאת, באופן זמני, כאשר האדם אינו לומדה כראוי (שלא לשמה), מוריד הוא, לפי שעה, תורתו אל תוך ה'פניות' שלו, ובכך הופכת לו התורה היפך הענין ד"סם חיים"; אמנם אין זה אלא עד אשר יעשה תשובה (שסוף ישראל לעשות תשובה, בגלגול זה או בגלגול אחר) כדברי הנביא שמואל "וחשב מחשבות לבלתי ידח ממנו נידח".

(ע"פ 'תניא' פרק ל"ט)

המבטל 'ישותו' זוכה ב'עצמיותו' עבודת מתנה אתן את כהנתכם (י"ח, ז')

"עבודת מתנה" – היינו "אהבה בתענוגים", היא הרגשת תענוג אלוקי נפלא, מעין עולם הבא. עבודה זו קרויה בשם "עבודת מתנה", שכן אי אפשר לו לאדם להגיע לאהבה זו באמצעות השתדלות ויגיעה. אלא שמכל מקום דרגה זו ניתנת כמתנה משמים רק למי שהוא שלם ב'ראה'. אזי אהבה נעלה זו (בתענוגים)

בקרר אותנו באתר
www.tanyaor.com המחודש
 וגם ביו-טיוב ובפייסבוק:
 בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

סדר התנ"ך

עודה ראשונה לנפשו

תניא
 מודעות
 עצמית
 ביהדות

YouTube f

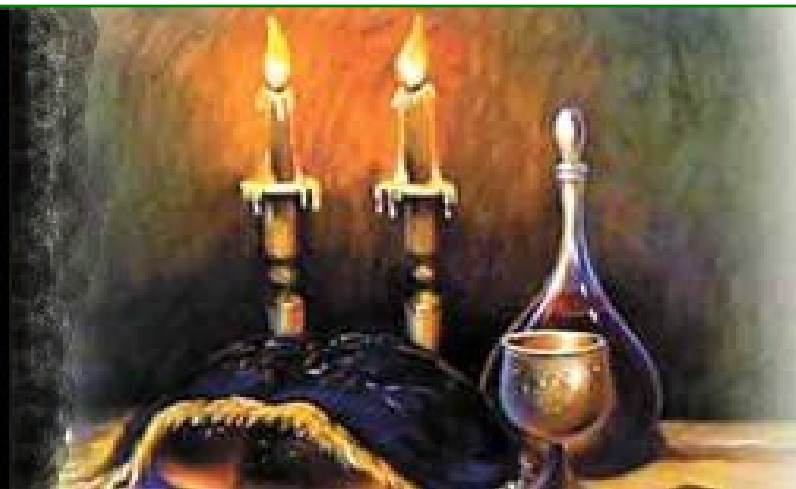
שבת שלום!!!

ליקוט, רעיונות, כתיבה ועימוד: חי דמארי
 כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
 להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
 ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	כניסת השבת	עיר (שעון קי"ז)
20:31	19:13	י-ם
20:34	19:28	ת"א
20:35	19:21	חיפה
20:32	19:29	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, ליזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון